

МОВНІ СКАРБИ НАРОДУ

Як зберегти і передати нащадкам кращі надбання національної культури, що були виплекані протягом століть українським народом?

Що треба зробити сьогодні, аби й завтра лунала народна пісня, не всихало життєдайне джерело народної мудрості й творчості?

Які зусилля докласти, щоб створити таку атмосферу, аби підростаюче покоління не цуралося національного спадку, щоб не тільки на Заході шукало свої ідеали?

Ось питання, які глибоко зачіпають (часом боляче!) кожного з нас. Вивести дітей на дорогу пошуків правди, краси і цінностей життя допоможе, і в цьому моє глибоке переконання, лише рідне слово.

“Якби ти знав, як багато важить слово...” – промовляє поет. Слово невмируще у віках. Воно проникає в душі, запускає глибоке коріння і віковично посиляє життєдайні соки до всіх клітин організму нації.

У 1857 році Пантелеймон Куліш склав і видав читанку “Граматики”. В кінці “Граматики”, у “Слові до письменних”, він закликає шанувати рідне слово, бо “хто його зневажає і забуває, той самохідь виганяє себе з рідної сім’ї української”. Чи не звучать ці слова, і через віки, пересторогою для нас сьогодні?

Педагогічний колектив Миколаївського муніципального колегіуму усвідомлює, що мова рідного народу виступає як надійний засіб формування у дітей національної свідомості. Весь навчально-виховний процес у його всебічній багатоаспектності здійснюється виключно державною мовою. Тут беззастережно дотримуються вимог Конституції України та Закону “Про мови”. Приклад подає сам керівник закладу, його директор, кандидат історичних наук, доцент Сергій Михайлович Січко. Колегіум по праву може вважатися справжнім осередком плекання рідного слова у Миколаєві.

Для кожної нації важливим засобом єднання народу є літературна мова. Для українців же, землі яких були розділені між сімома соціумами, рідна літературна мова була, за висловом Івана Франка, репрезентанткою національної єдності, “рідним огнивом”, що єднало українців усіх земель, виховувало чуття спільності. В умовах державності ця проблема набуває своєї ще більшої значущості. Нині мова виступає фактором консолідації нації, згуртування народу, його єдності.

Вивчення української мови маємо підпорядковувати потребам формування і становлення національно-мовної особистості, такої, що не тільки знає українську мову, володіє нею, а й здатна творчо самовиражатися нею, пропагувати її, захищати і розвивати, тобто ставитися до неї свідомо, з почуттям відповідальності за її долю.

Ставлення до мови держави, в якій живеш, до мови свого народу – це показник міри духовності, порядності, патріотизму і шляхетності.